

vaných ani skutkové podstaty přestupku předražování přes to, že, jak zjišťuje rozsudek, koupivše dvě krávy po 10 K 50 h za 1 kg živé a prodávše maso z nich po 22 K za 1 kg, docílili zisku 2522 K; tedy čistého zisku ve výši 20 proc., ač dle dalšího zjištění rozsudkového činí obvyklé procento výdělku pouze 10 proc. Výrok lichevního soudu odůvodněn je v rozhodovacích důvodech úvahou, že se taková koupě velmi zřídka přihází, a že zisk obžalovaných dlužno dle posudku znaleckého považovati vzhledem k dalším režijním nákladům skoro za přiměřený. Podotknouti jest, že postup lichevního soudu je od samého základu pochybeným již potud, že se v rozhodovacích důvodech rozsudku neobírá vůbec otázkou zřejmé přemrštěnosti ceny, obžalovanými za maso požadované, nýbrž uvažuje výlučně o otázce, zda zisk, jimi při prodeji masa docílený, byl přiměřeným čili nic. Zmateční stížnost nesprávnosti tohoto postupu nejen nevytýká, nýbrž, byvši jím patrně svedena, obírá se ve svých vývodech naopak rovněž výhradně jen otázkou přiměřenosti či zřejmé přemrštěnosti zisku obžalovaných. Při onom svém závěru, dle něhož se taková koupě velmi zřídka přihází, má rozsudek na mysli zřejmě ať již skutečnou či domnělou výhodnost koupě obou krav obžalovanými. Stanovisko lichevního soudu rozsudek nijak blíže nedoličuje. Jest ovšem správné, že t. zv. výhodná koupě, záležející zejména v tom, že někdo koupí věc potřeby z různých příčin pod skutečnou její užitkovou hodnotu, nenutí kupitele, by při dalším jejím prodeji výhodu tu přenášel na druhého kupce. Než v tomto případě rozsudek ani nezjišťuje, že tu taková výhodná koupě na straně stěžovatelů byla, neuvádí v tomto směru žádných skutkových okolností, jež by tomu nasvědčovaly, spokojuje se pouhým tvrzením, že se taková koupě velmi zřídka přihází, a neobírá se vůbec otázkou zřejmé přemrštěnosti ceny, obžalovanými za maso požadované. Zdůraznění sluší dále, že zásadně nelze nikomu zejména ani živnostníku a obchodníku ani s hlediska obchodních zvyklostí, tím méně pak se stanoviska zákonných předpisů o trestání válečné lichvy přiznati oprávnění, aby se dokonce i pro ztrátu, kterou utrpěl při tom kterém obchodě, hojil přírážkou na ceny, požadované jím při obchodech jiných. Pro tento případ však rozsudek ani nezjišťuje, že by byli obžalovaní při jiných obchodech snad utrpěli nějaké ztráty a že by zejména prodejem masa za cenu, rozsudkem zjištěnou, byli chtěli se za podobné ztráty odškodniti. Je tedy zmateční stížnost odůvodněna, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., spatřuje porušení pokud se týče nesprávné použití zákona v tom, že se lichevní soud při posuzování jednání obžalovaných postavil na ono právně mylné stanovisko, s něhož by zajisté i otázku zřejmé přemrštěnosti ceny, v rozsudku arci, jak již zmíněno, výslovně neřešenou, byl posuzoval mylně.

#### Čís. 834.

**Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).**

Jde o mimotrestní právní omyl, domníval-li se rušitel práva na ochranou známku, že známka, byvši zapsána před státním převratem ve Vídni, nepožívá v Československé republice ochrany.

(Rozh. ze dne 6. května 1922, Kr II 197/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé žalobkyně do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 18. ledna 1922, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin vsáhnutí do práva na známku dle §§ 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.

### Důvody:

Soud nalézací nabyt přesvědčení o objektivní skutkové povaze přečinu §§ 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., ale vyloučil subjektivní skutkovou povahu, totiž zlý úmysl obžalovaného ve smyslu § 23. Soukromá žalobkyně brojí proti tomu s hlediska důvodů č. 9 a) i b), správně toliko důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř., majíc za to, že zlý úmysl, náležející ke skutkové povaze přečinu, shora uvedeného, zde jest a že omvl obžalovaného, povstalý neznalostí zákona, ho neomlouvá, poněvadž prý povstal z neznalosti zákona trestního. Mínění tomu nelze přisvědčiti. Dle skutkového zjištění byly před politickým převratem zapsány u obchodní a živnostenské komory ve Vídni s platností pro celou tehdejší rakouskou říši dvě ochranné známky žalující firmy, totiž známka Star Mill a známka Star Mill se šestidílnou hvězdou, opatřenou číslem 1866. Dle dalšího skutkového zjištění nalézacího soudu obžalovaný věděl, že žalující firma byla v bývalém Rakousku majitelkou těchto dvou známek, ale nevěděl, že po převratu vymohla si obnovu ochrany svých známek pro oblast Československé republiky. Obžalovaný se podle tohoto skutkového zjištění domníval, že zápis oněch dvou známek pozbyl politickým převratem platnosti pro obvod republiky Československé. Toto mínění obžalovaného bylo ovšem nesprávné, poněvadž jednak zákonem ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n., bylo vysloveno, že veškeré dosavadní říšské zákony zůstávají prozatím v platnosti, na kterýžto zákon bylo poukázáno také v pozdějším zákoně ze dne 23. července 1919, čís. 449 sb. z. a n., prohlášujícím, že ve všech dosavadních zákonech se vyskytující výrazy »rakouský«, »uherský«, »rakousko-uherský« a jim obdobné stejného smyslu nahrazují se případnými tvary slov »československý« a »Československá republika«, jednak nařízeno jest v článku I. zákona ze dne 24. července 1919, čís. 471 sb. z. a n., že známky ochranné, které byly v bývalé říši rakousko-uherské zapsány před vyhlášením tohoto zákona, budou chráněny v území republiky Československé s pořadím původní přihlášky, prohlásí-li majitel známky příslušné obchodní a živnostenské komoře v tuzemsku, že se domáhá ochrany známkové pro oblast Československého státu; lhůta pro tato prohlášení nepočala dosud ani běžeti. Avšak omyl, v němž obžalovaný se nacházel, zakládal se dle toho, co bylo uvedeno, v neznalosti, pokud se týče v nesprávném výkladu zákonných předpisů práva soukromého o místním rozsahu oprávnění, plynoucího pro žalující firmu ze zápisu ochranných známek, učiněného před převratem u obchodní a živnostenské komory ve Vídni, po tomto převratu, nikoli v neznalosti předpisu práva trestního, zakazujícího užívání ochranné známky, která jest podobna ochranné známce osoby jiné. Neznalost zákonných předpisů na straně obžalovaného, pokud se týče nesprávný výklad předpisů těch obžalovaným, nespadá tudíž pod ustanovení §§ 3 a 233 tr. zák. a omyl, v němž obžalovaný se nacházel,

byl omylem, vylučujícím dle § 2 e) tr. zák. zlý úmysl. O přečinu § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. z. nebylo by totiž vůbec možno mluvit, kdyby zápis ochranných známek žalující firmy, učiněný ve Vídni, byl politickým převratem pozbyl částečně neb úplně platnosti neb účinnosti v republice Československé vůbec aneb aspoň pro případ, že by žalující firma nebyla učinila určité, zákonem žádané nebo předpokládané prohlášení v obvodu Čs. republiky. V těchto případech by žalující firma neměla výlučného užívacího práva nebo vůbec by neměla užívacího práva ke známkám ochranným ve smyslu onoho § 23 v republice Československé. Poněvadž pak obžalovaný na základě svého, byť i nedostatečného pátrání se domníval, že onen zápis ochranných známek žalující firmy neplatí v oblasti republiky Československé, a poněvadž nevěděl o prohlášení, učiněném žalující firmou podle článku I. zákona čís. 471 z roku 1919 u obchodní a živnostenské komory v Praze, byl v omylu nejen v příčině tohoto prohlášení, nýbrž i co do obsahu a smyslu předpisů práva soukromého o místním rozsahu platnosti úředního zápisu ochranných známek. Omyl tento jest ve svém účinku roveň omylu skutkovému dle § 2 e) tr. zák., neboť podle §§ 3 a 233 tr. zák. toliko neznalost zákonů trestních, nikoli neznalost zákonů soukromého práva, neomlouvá vinníka. Obžalovaný nemohl následkem onoho omylu seznati, že žalující firmě přísluší v oblasti Československé republiky výlučné právo, pokud se týče vůbec právo, užívat ochranné známky, o něž jde. Z toho plyne, že soud nalézací právem dospěl ku přesvědčení, že na straně obžalovaného není subjektivní skutkové povahy trestného činu, z něhož byl obviněn; brojení soukromé žalobkyně proti tomu nemůže tudíž dosíci úspěchu, i sluší zmateční stížnost její zavrhnouti jako nedůvodnou.

### Čís. 835.

**Pod skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle § 81 tr. zák. spadá každý násilný odpor, čelící přímo neb nepřímě proti osobě veřejného orgánu a nutící ho, by odpor s vynaložením vlastní síly odstranil.**

**Četník jest povinen, by zakročil, i když jest mimo službu, jakmile pozoruje, že se páše nějaký trestný čin.**

(Rozh. ze dne 8. května 1922, Kr I 473/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 16. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák.

### Důvody:

Jelikož rozsudek spatřuje dle svých rozhodovacích důvodů násilné vztažení ruky na vrchního četnického strážmistra Bedřicha P-a právě v tom, že obžalovaný pokusil se vytrhnouti četníkovi z rukou pytel s ovsem, nemůže býti shledán odpor dle § 281 čís. 5 tr. ř. v tom, že nalézací soud dospěl na základě svědectví Bedřicha P-a a Václava H-a ku zjištění onoho násilného vztažení ruky, jakkoli oba tito svědci výslovně